

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Compendiolvm Vitæ Admirabilis Et Pretiosæ Mortis B.
Rosæ De S. Maria Limensis Peruanæ, Tertii Ordinis S. P.
Dominici à S. D. N. Clemente IX. Beatis Annumeratæ**

González de Acuña, Antonio

Augustæ Vindellicorum, 1668

Capvt IX. Rosa perpetuo Orationis studio miram assequitur cum Deo
unionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44063

præcipuos Cœli cives propè folium divinitatis, ac diù loco moveri, & protendere rigentem manum non potuit. Quod si hæc in aliena manu prodigia peperit nuptialis annulus Rosæ, quid ipsas nuptias in anima Sponsæ præstitisse putes?

C A P V T I X.

ROSA perpetuo Orationis studio miram assequitur cum Deo unionem.

ADhuc infantem divinus spiritus orare docuerat, eoque igne succenderat, quem nec ipsa nocturna somnia consopirent. Audita ergo per noctem sæpissimè est numeratò reddere preces, quibus per diem invigilaverat. Crescente verò cum ætate Religione, duodecimo anno jam Unitiva, quam dicunt, Orationis via Deo adhærebat. Porro duplex illi erat alloquendi Numinis ratio, tum enim solito curis omnibus animo quietissimè se colligebat ad loquendum Deo: tum inter manuum labores, & extima opificia mentem nihilominùs affigebat divinitati. Priori, ut supra innuimus duodecim quovis naturali diè horas seposuerat; posterior illi perpetuus erat, nisi quando per horam horribilibus, ut mox dicemus, imaginibus torquebatur; aded ut sive dormiret Rosa, sive vigilaret, dum neret, texeret, sericos acu

pin-

geret flores, alios alloqueretur commederet, legeret in horto, in platea, ubique locorum ac gentium, perpetuò obversaretur animæ oculis suis amor Deus. Quodque omnem admirationem supergreditur, divina hæc præsentia ita Rosæ internas potentias occupabat, ut illam ab extimis sensibus non adeò detorqueret. Quocirca respondebat appositè ad omnia, prosequeretur institutum opus, ac domi fatagens circa frequens ministerium in remoto cordis thalamo cum Sponsa deliciabatur: At inter orandum omninò torpebant illius sensus ad objecta, quæ ad se minimè pertinerent. Hinc in Templo defixis in aram oculis, nec prætereuntes videbat, imò nec si aliquid in pupillas incurreret, attrahebat nictu supercilia; sed veluti rupes, immobilis, quo loco, situque ad orandum se composuerat, eodem post horas, post diem integram, post solidum cum die binoctium invariata perstabat. Ultimis verò vitæ annis à manè feriæ quintæ ad Sabbathum usque, nonnunquam ad Dominicam diem in domestico Oratorio perseverabat, omninò impos de pavimento surgere. Tres præcipuè in singulos dies horas divina beneficia recolebat: assueverat etiam altissimo generi orandi, quo Dei attributa centum quinquaginta mente pervolens, singulis proprium patriæ cultum exhibebat & hanc precationis formam terrori esse dæmonibus asserebat, cui dum insisteret tota ipsa movebatur systole cordis,

dis, atque diastole. Familiare sermones, quibus alios alloquebatur, plerumque sagittæ erant, quibus ferebatur in Deum veluti hortum commendatura: Venustus est, dicebat, ac pulcher: Deus illi flores adaugeat. Illam omnia invitabant ad Deum, & aliquando ægram, & viles cibos, quibus se reficeret, adornantem, canens avicula in extasim abripuit, mortalium omnium oblitam, ad vesperam usque ab hora ante meridiem tertia divino amore vehementius æstuantem. Quid quod plantas ipsas, mutosque stipites ad laudem, & adorationem Deo exhibendam Rosa mirabiliter inclinabat? Rem afferro inauditam. Summo mane cum ad cellam suam reditura pandebat horti januam, eminens conspectas arbores, virgulta, herbas, invitabat, ut secum benedicerent auctori suo. Et ecce moveri subito ramos, collidi frondibus frondes, plaudere foliorum susurros, flores ipsos, ac fructes animari in musici murmuris harmoniam altissimas arbores vertere solum profundæ adorationis ritu solemnem. Neque hoc Rosæ prodigium peregrinum, ac rarum, sed frequentia diuturna conspicuum. Et cæli volucres allexit in alternam adorandi Numinis societatem. Anno qui Rosæ ultimus fuit per quadraginta solemnem jejuniis dies sole occiduo advolabat prope illius cubiculum avis mirè vocalis, quàm Virgo cantu provocabat ad laudes, divinas emodulandas. Illicò avicula inchoabat argutam

har-

harmoniam, & sensim vocalior assurgens, tùm Virgini cedebat vicem, quæ voce tinnula, suavissimaque & ingenio prodigiosè fœcundo hymnos institutos prosequeretur, perque integrum labentis horæ spatium alternabant cantum ea lege, ut concinente Rosa, volucris attentissima nec pipiret: vixque dato signo sextæ post meridiem horæ perfuncta officio, avolabat, postridiè reditura. Alios porrò ad studium orationis accendere omni conatu fatègit, præcipuè domesticos: & pios libros, quotquot de hoc argumento verba faciunt, & legebat ipsa avidissime, & legendos aliis mira eloquentia persuadebat. Religiosos verò viros, qui sacras confessiones excipiebant, ac Dei Verbi Præcones obtestabatur enixè, ut ad orationem mentalem omni suadela, & arte mortales inducerent, ut usum piarum meditationum populariter inhererent, ut ad frequentandas Dei laudes, præcipuè Rosarium magnæ Virginis percurrendum, omnes inflammarent: & mirum, quantum hoc exemplum, & ardens hortatio Rosæ, divinum cultum amplificavit.

